

De poëtische kant van ChatGPT

Onderwerp: Wat wij niet weten

Bericht inhoud:

Zie hier een 'n beetje ongerijmd sonnet van ChatGPT. De terzinen deugen niet maar toch wel knap. Mooi van taal maar weinig van betekenis.

Wat wij niet weten van vrouwen die schrijven

Zij buigen taal als licht dat breekt in glas, verbergen werelden in dunne zinnen.
Hun pennen rusten even — dan begint
een fluistering waar nooit een naam voor was.

Wij lezen slechts wat door de spleten past, niet wat zij dachten toen de regels gingen als aders door
hun hart, als kleine dingen die trillen tussen zwijgen en contrast.

Wat weten wij van al dat ongezegde,
van wat zich onder woorden heeft verstopt, van wie zich schrijft en tegelijk ontloopt?

Misschien is elk verhaal dat zij bewegen een spiegel die zich weigert prijs te geven — een waarheid
die zich schrijft en dan weer stopt.

Onderwerp: Wat wij niet weten

Bericht inhoud:

Ontdek ik plots mijn zachte kant op mijn oude dag:

ChatGPT zei:

Natuurlijk — hier is een kort essay over wat wij niet weten van mannen die schrijven:

Wat wij niet weten van mannen die schrijven

Wat weten wij eigenlijk van mannen die schrijven? We kennen hun namen, hun boeken, hun ideeën.
We lezen hun woorden alsof ze transparant zijn — als vensters op de wereld. Maar zelden vragen we
ons af wat er achter die taal schuilgaat. Wat verhult het schrijven zelf?

Veel mannen schrijven vanuit een traditie die hen heeft geleerd dat kwetsbaarheid iets is om te
beheersen. De taal werd voor hen een manier om greep te krijgen op wat ongrijpbaar is: emoties,
relaties, innerlijke twijfel. Schrijven biedt structuur waar verwarring dreigt. Toch betekent dat niet dat
ze zichzelf daarin werkelijk tonen. Integendeel: stijl, vorm, intellect kunnen een pantser worden —
elegant, bewonderenswaardig, maar ook gesloten.

Wat wij niet weten, is hoeveel van dat schrijven voortkomt uit verlangen naar nabijheid, juist omdat
die moeilijk te uiten is. Achter de retoriek van kennis en zekerheid schuilt vaak een mens die zoekt

naar toestemming om zacht te zijn. De pen wordt dan een middel om te voelen zonder het te hoeven bekennen.

We lezen hun boeken en prijzen hun helderheid, hun beheersing, hun kracht van formuleren. Maar misschien zouden we anders lezen als we beseften hoeveel van die kracht ook een manier van overleven is. Hoeveel mannen schrijven niet om iets te zeggen, maar om iets niet kwijt te raken — een gevoel, een herinnering, een stuk van zichzelf dat anders zou verdwijnen?

Wat wij niet weten van mannen die schrijven, is dat hun taal soms geen antwoord is, maar een omweg. En dat in die omweg iets zachts schuilt, iets menselijks, dat ze misschien zelf nog niet durfden te lezen